

STUDIESIRKEL.

OM KRISTENDOMMENS MYTER OG
AVLIVNINGEN AV DISSE.

AV HALLVARD JOHNSEN.

Kirke- (Peh!) og undervisningsdepartementet
i hedningstaten Norge.

Jeg har fått kallet om å spille min livshistorie inn på film. I den anledning tenker jeg å lage en rocke-musical med tittelen "Ikke for en neve dollars, nei". Lengden blir på ca. syv og en halv time og jeg trenger masse penger. 40 - 50 millioner, eller noe sånt. Jeg spiller selv hovedrollen som meg selv. Som jomfru Maria hadde jeg tenkt meg Anita Skorgan og som Vår Herre Erik Bye. Rollen som Den Hellige Ånd har jeg tiltenkt Kåre Kristiansen eller Reiulf Steen.

Filmen åpner med at jeg, unskyld Jesus, kommer til verden i en gammel stall ved Kvinesdal. Etter en tid omvender jeg bygdas AUF-lag og tar til med å bygge min dal - Sarons Dal. Hvor jeg lar kollektene dale ned over meg og mine disipler. Prise Herren!!

En dag kommer Vår Herre, far min, på besøk i turnsko og alpelue. Han har med rike gaver bl.a. en stor forsamlings hall. Der synger vi sammen salmen "Det er mere å få", mens menighetens glade givere lar mannen komme til oss og vi ber for deres sjel og bankbøker. Må Herren velsigne dem. For DU kommer bare til Faderen gjennom meg, hans enbærne sønn, kalt Aril!

Jeg hadde også tenkt å vise noen himmelske helbredelser i filmen. Jeg vil drive ut noen demoner, f.eks. befri Åge Samuelsen for hans grusomme splitt-hopp demon og la forstanderne i Filadelfia befri seg fra sin falske Gudstro. La de små forstanderne komme til meg, og led den ikke bort fra Sarons Dal. Da kommer min kjærlige far med ild og svovel, norsk produsert vare fra Raufoss, og lar dere brenne i sjøen av stjerneskudd og kinaputter i all evighet. Gud er god!

Dette og en masse andre herlige scener vil jeg fortelle om i denne filmen, om KUD og Gud, min far, vil. Skje hans vilje på jorden og i Den Hellige Dal, min egen Sarons Dal.

Gud velsigne og balsamere dere alle!
Halleluja, det er seier i Jesu navn, måtte Herren la sitt lys syn lyse over denne søknaden og åpne deres sinn og bevilge meg noen ugle millioner til dette herlige prosjekt.

Dores ringe bror
i Herren

Aril Edvardson.

BIBELSTUDIER

Bibelen utgjør et fundament for de kristnes tenkemåte. Det er altså nødvendig å kjenne den for å forstå kirkas praksis. Det kan også være nødvendig for å skjære gjennom tull og fåketale, og komme til kjernen i den kristne argumentasjonen.

Jeg har tatt for meg en del kristne myter for å prøve dem mot bibelen. Ofte hører man at bibelens lære er høyrestående. Det er en religion som rager over alle andre religioner. Gud er kjærlighet, Jesus er mild, aksepterte og revolusjonær. Bibelens bud er uttrykk for Guds vilje, ikke fortidens tenkemåte. Derfor er de gyldige i alle samfunn og til alle tider.

Disse mytene er grunnleggende i kristen forkynnelse ~~og tenkemåte~~. Derfor må det være et tankekors for de kristne at slike oppfatninger vanskelig lar seg forene med bibelen.

Bibelens syn på kvinnen, på sex, på barn, på sosiale forhold osv. er idag motsagt av så og si hele samfunnet. Bibelens primitive tenkemåte blir trengt lenger og lenger tilbake av vitenskapen. "Den hellige skrift" tilhører altså åpenbart en annen tid enn vår.

Hallvard.

KRIKAS INTOLERANSE, EN FORKLARING

Kirkas blodige historie skyldes neppe tilfeldigheter eller feiltolkninger. Tendensen til overgrep mot annerledes tenkende må være dypt forankret i bibelens lær

1. Den eneste Gud

Idéen om den eneste sanne Gud, og den eneste rette lære må nødvendigvis føre til autoritetstro, retroenhet og retthaveri. (Jfr. Mt.18.15 fgl., 1.Tim.5.20) 2.Joh.9.11.).

Bu skal ikke ha andre guder enn meg (2.Mos.20.3). Et det første bud. De som dyrker andre guder skal stenes til døde (5.Mos.17.3 og 5.).

2. De ugodelige og de rettferdige.

For å si det mildt, er det svært uheldig at bibelen deler menneskene i de ugodelige (rettroende) på den ene sida, og de onde på den andre sida. Dette må føre til overgrep mot og ringeakt ovenfor annerledes tenkende:

"De rettferdige skal aldri rokkes, men de ugodelige skal ikke få bo i landet" (Ordspr. 10.30). De ugodelige er dårlige mennesker: "De ugodelige låner og betaler ikke, men de rettferdige forbarmar seg og gir" (Salme 37.21.). De ugodelige opptenker ondt mot de rettferdige (37.12). "De rettferdige tenker bare på det som rett er, de ugodeliges råd er svik" (Ordspr.12.15) osv.

Derfor må de ugodelige straffes. "Døm dem skyldige Gud! La dem falle for sine råds skyld, styrt dem ned for deres misgjerninger! For de er gjenstridige mot deg" (Salme 5.11.). Da gleder de rettferdige seg og jubler av fryd (Salme 68.3-4).

Jesus følger opp dette: Han skal fornekke dem som fornekter ham, og tilføyer at han er kommet med sverd (Mt.10.33-34). Han sier at "den som ikke er med meg er mot meg" (Mt.12.30), og truer med dommedag og helvete (sevader).

3. a) Gud og hedningene

De kristne blir neppe mer tolerante av Guds ubarmhjertig-forhold til hedningene. Ved sitt uhyggelige eksempel maner bibelens Gud til uforsonlig kamp mot alle dem som ikke følger "den rette lære":

De ugodeliges armer skal sørderbrytes (Salme 37.17). De ugodelige skal gå til grunne og forsvinne som røk (37.20). Herren "holder dom blandt hedningene, fyller opp med lik, knuser hoder over den vide jord (110.6). Fjellene skal flyte av dere blod (Esaias 34.2-3). Den troende skal selv være den første som løfter hånden for å drepe de frafalne (5.Mos.13.6, 9 og 15, jfr. 3.Mos.241.16).

b) Guds, englenes og "Guds utvalgte folks" vanvittige råskap, kan heller ikke virke som noe positivt forbilde for hvordan idékampen skal føres.

4. De bibelske levereglene og budene er i seg selv ofte reaksjonære og menneskefiendtlige (se kapittlene over). Den kløften som dermed oppstår mellom samfunnet og de kristne, må skape konflikter.

På bakgrunn av "den hellige skrift" blir altså kirkas reaksjonære historie og autoritære, retthaverske politikk lettere forståelig. Intoleranse, retthaveri, maktmisbruk og overgrep synes å være det sentrale og naturlige innhold i de "kristne grunnverdier".

5) De gode og de onde

De kristne tror at det er en kamp i alt, mellom Gud og Satan, - "det gode og det onde", - de kristne og de uchristelige. De kristne er Guds utvalgte folk som har til oppgave å kjempe for det gode; mot de ikke-kristne og Satan. (Jfr Mt. 12.34 og 35)

DEN BIBELSKE LÅREN - ET UTTRYKK FOR PRIMITIV VERBENSOPPFATNING

Den tenkning, øg den lærer som kommer til uttrykk i bibelen, er ikke høyrestående. Den rager ikke over de andre religionene. Tvert imot har den mange viktige likhetstrekk med de primitive religionene, og fremstår som én av disse. Bruken av magi er f.eks. meget alminnelig og sentral i hele bibelen.

Ofring av dyr og mennesker

Kjennskap til jødernes bruk av syndebukker, gir et godt utgangspunkt for forståelsen av bibelskrivernes bruk av magi.

Jødene trodde at motgang og vanskeligheter skyldtes Guds vrede. Mennesket hadde syndet mot Guds vilje, og følgelig måtte det sones. Det var ikke så nøyne hvem som hadde syndet, bare Gud fikk noe eller noen å la raseriet gå ut over.

Berfor befaler Herren at man skal "føre frem den levende bukk...bekjenne øver den alle Israels barns misgjerninger...legge dem på bukkens hode...og..slippe den løs i ørkenen. (3.Mos.16.20-22). Der vil altså Gud la den dø av tørst og utmattelse, før å få tilfredsstilt sitt raseri over menneskene.

Gud gir også oppskrifter på andre fremgangsmåter: En okse kan fyres frem før sammenkomstens tellt slik at Herren kan se den og glede seg over symet. Så skal den slaktes, og blodet skvettes ømkring på alteret. z(3.Mos.1.3-5). Blodet må skvettes på de riktige stedene for at magien skal virke. Fugleblod skal skvettes på alterveggen (1.15-16), mens syndofferbled skvettes like foran forhengen (4.7)

Motgang og vanskeligheter kan altså overvinnes med dyreoffer. Men det er enda mer virkningsfullt å ofre mennesker. Det er ikke alltid, som med Abraham og Isak (1.Mos.22.1-2 og 13), at Gud lar seg blidgjøre med ofringen av et dyr.

Jefta lover å slakte den første som kommer ham i møte hjemme, hvis Gud gir ham seier i krigen. Han seirer, og nå har Gud fritt valg. Valget faller på Jeftas datter, som slaktes i overensstemmelse med avtalen (Dom.11.30-31,34 og 39).

Moabs konge blir beleiret. For å komme ut av denne knipen, ofrer han sin førstefødte sønn som brennoffer. Derfor kommer Guds vrede over fiendene hans, og beleiringen heves (2.Kong.3.26-27).

Men Gud blir etter hånden lei av de tradisjonelle dyreofrene. Herren har ikke lyst på dem lenger, og vil simpelthen ikke ha dem (Hebr. 10.8). Nå går han så langt at han vil ha "sin egen sønn" ofret. Hvis bare Jesus ofres, da blir Gud fornøyd (10.9-10). For Jesu blod er mer virksomt (!) enn blodet av bukker og okser (9.13-14)

Ved hjelp av menneskene knuser så Herren sin egen sønn, fordi det behaget ham. (Es.53-10) Nå er ikke Herren vred på menneskene lenger. Jesus er knust før våre misgjerninger (53.5) (jfr. Hebr. 9.16,18-20).

Troen på at uskyldige dyr og mennesker kan straffes og drepes for at skyldige mennesker skal gå fri, er en utbredt tanke i svært mange primitive religioner. Denne tanken finnes såvel i GT som i NT. I kristendommen er den gjort til den mest sentrale idéen. Vi ser her hvordan kristendommen er intimitt forbundet med det mest primitive tenkesett i de laverestående religionene.

I de primitive religionene forekommer ikke bare menneskeofring som syndoffer. Ofte har man også den forestillingen at det er mulig å skaffe seg offerets kraft. Jegeren får litt av dyrets, f.eks. tigerens, kraft dersom han spiser en bit av den. Det kan også være mennesker som blir spist.

I kristendommen forekommer den samme skikken i symbolisk form. (Katolikkene tar symbolikken helt bokstavelig) Man spiser Jesu legeme, og drikker hans blod i form av "forvandlet" brød og vin (Mt.34.26-28).

Soning, besvergelser, heksedokteri og rituelle handlinger.

Disse ofringene er eksempler på en form for troldom eller magi. Magi er det primitive menneskes forsøk på å beherske omverdenen: I stedenfor naturlovene og loven om årsak og virkning ser man åndskrefter og en underlig vilje bak tingene: Elyn og torden er f.eks. et uttrykk for Guds vrede (2.Mos.19.16-21, 20.18-20, 4.Mos 11.1). En vulkan er Guds straffedom (1.Mos.19.24). Et jordskjelv innebærer at Gud lar jorden åpne seg og sluke dem som spotter ham (4.Mos.16.30)33. Sykdom er et "tuktemiddel for de onde" (Ordspr.20.30), eller overmodige (2.Krøn 26.4, 16, 20, 21). Men det kan også skyldes en demonbesettelse (jfr. Mt.9.32-33).

Vanskiligheter skyldes altså synd mot den guddommelige vilje. Løsningen finnes ikke ved å iaktta naturlovene og årsak-virkning-mekanismen. Vanskilighetene løses ved soning, besvergelser, heksedokteri og rituelle handlinger, dvs. magi.

Forbannelser må også nevnes i denne forbindelse. Med dem kan man ramme sine motstandere. (2.Kong.2.23-24). Jfr. motsatt: Velsignelser.

Heksedokteri er virksomt også. (Se f.eks. 4.Mos. 19 om renselsesvann, og Joh 9.6-7). Besvergelser, og bruk av magiske ord f.eks. "Jesus" (Mark 16.17). Bønn Til slutt nevner jeg rituelle handlinger (f.eks. dåp, håndspåleggelse, prestens bønn om syndsforlatelse, vigsel, nadverd osv.). De troende mener seg altså i stand til å beherske omverdenen på dette viset. Vi ser at den primitive, før-vitenskapelige verdensoppfatningen lever videre som en sentral del av kirkas lære og praksis. (Se også 2.Konge 5.1, 10, 14)

Før Moselovene

Før moselovene praktiserte man helt legalt det som nå kalles fri seksualitet. Her hadde sønnen samleie med sin fars medhustru (1.Mos.35.22), døtrene med sin far (1.Mos.19.30-33 og 36), bror med søster (jfr. 2.Sam.13.1-14), svigerfar med svigerdatter (1.Mos.38.13,15,18). Halvbror giftet seg med halvsøster (1.Mos.20.12), onkel med niese (1.Mos.11.27-29), fetter med kusiner (1.Mos.29.10, 23 og 28), og sveger med avdøde brors hustru (1.Mos.38.7 og 8). Enda fantes det ikke påbud og forbud m.h.t.sex.

Moselovene

I 2.Mos. dukker det opp et sex-tabu; det såkalte 6.bud (2.Mos.20.14). Som vist i kapittlet "Bibelens kvinnesyn" var dette budet ikke uttrykk vor generell sex-fiendtlighet. Det innebar en ordning av eiendomsforholdene (Jfr.20.17). Før- og utenomekteskapelig seksualitet var akseptert, dersom det ikke krenket en annens eiendomsrett. Men andres hustruer måtte ikke røres.

I 3.Mos. utvides sex-tabuet til å gjelde samleie med slektinger. 18.kap. lister opp hvilke slektninger. I 20.kap. finner man straffetruslene, dødsstraff gjerne. Vi må gå ut fra at dette tabuet også var begrunnet ut fra hensiktmessighets betraktninger.

Freud mente at ethvert samfunn har måttet beskytte seg mot den farens som ligger i at den lille familieenheten suger opp enkeltindividenes seksuelle behov. Dette fordi større grupper av mennesker klarer seg bedre i kampen for tilværelsen enn små lukkede enheter. Luther gir uttrykk for en liknende oppfatning¹⁾.

Vi kan altså gå ut fra at Moses ga disse budene for å styrke samholdet innad. I sammenheng med disse kan vi se forbudet mot giftenål med noen fra et annet folk (2.Mos.34.15-16, jfr.5.Mos 7.3). Det er en annen side ved saken: Samholdet utad skulle styrkes.

I 3.Mos dukker det også opp et forbud mot homofile forhold (3.Mos.18.22, jfr. 20.13). Formålet her er nok likt de som er nevnt over. Moses ville holde reproduksjonen på topp. For å stå sterkt som folk, trengte iødene et maksimum av arbeidere og soldater. Derfor ble homofili forbudt. Forbudet fremtrer altså ikke som "gud-dommelig moral", "forankret i Guds vilje". Det er en av statens praktiske, politiske forordninger.

Det nye testamentetHva er hor?

Forbudene i GT ble gitt ut fra mer eller mindre rasjonelle overveielser. Før- og utenomekteskapelige forhold var akseptert - for mannen. En hadde den sikkerhetsventilen at ekteskap kunne oppløses - av mannen (5.Mos.24.1), og flergifte var tillatt (jfr.5.Mos.21.5). Kjørigheten blir enda besunget (jfr. Salomos høysang).

I NT er det ikke lenger snakk om rasjonelle overveielser. Sex-tabuet er blitt til et krav om askese. Seksualitet som sådant gjøres til noe mindreverdig:

Jesus sier: "Hver den som ser på en kvinne for å begjøre henne, har alt drevet hor med henne i sitt hjerte" (Mt.5.28.). (I enkelte ungdomsutgaver av NT har man forsøkt å oversette dette slik at budet bare gjelder før gifte menn. Men det er feil. Oversettelsen er her ordrett etter gresk grunntekst). Sex-tabuet er strukket svært langt, for å si det mildt.

Det er ikke nok med at NT setter kvelende rammer for hva man kan gjøre. Ifølge Moselovene kunne det bare stilles krav til folks handlinger. Men Jesus krever ikke bare gjerninger, men også "tanke, vilje og følelser"²⁾. Nå er alle mennesker og hele mennesket undertrykt.

- 1) B.Grunfeldt: "Incest og seksuell adferd" (Dagbl.kronikk 5/9-74).
- 2). "Seksualliv og Ekteskap" (Credo forlag -73)

NT's ekstreme askese.

NT går i prinsippet inn for avholdenhet (1.Kor.7.8). Seksualitet i ekteskapet er også hor (7.2). NT advarer i det hele tatt mot seksuell lyst, også innen ekteskapet (1.Tess.4.5, 1.Tim.5.6). Ekteskapet er bare et nødvendig ondē. Helst skal man ikke gifte seg (1.Kor.7.27), og hvis man vil kan man godt holde sin datter ugift (7.38). Sølibatet er den beste livsform (Mt. 19.12, jfr. 1.Kor.7.8).

GT sier at mannen skal forlate sine foreldre, holde seg til sin hustru, "og de to skal være ett kjød" (1.Mos.2.24). Dette vrir Paulus til at Kristus og menigheten skal være ett kjød (Efes 5.31-32).

Hor er en av de største synder (1.Kor.6.15-20), fordi det betyr å drive hor med Jesu lemmer og den Hellige Ånds tempel! Syndens lønn er døden (Rom.6.23, 8.13). Og Paulus truer med en historie om at 23 000 mennesker ble drept pga. hor (1.Kor 10.8). De som driver utukt kommer ikke til paradiset (1.Kor.5.9-10). Derimot kommer de til helvete (Mt.5.30).

Jesus anbefaler derfor i svært bloddryppende bilder å undertrykke kroppen og dens lyster (Mt.5.29-39, Mk.9.43-47).

Kroppen.

"Askese forutsetter den oppfatning at legemet er mindreverdig i forhold til sjelen"¹⁾. Det er en oppfatning som fullt ut er til stede i NT.

Både i GT og NT er man klar over hvor viktig kroppen er. Bibelen setter likhets-tegn mellom mennesket og kroppen (jfr. Rom.7.18). ~~X Men det gamle mennesket~~ og dets kropp må undertrykkes for å slippe "Herren" til (2.Kor.5.6., jfr.8).

I kroppen bor det ikke noe godt (Rom.7.18). Synden sitter i lemmene (7.23). Kjødets attrå er død (8.6), og fiendskap mot gud (8.7).

Istedentfor å lytte til kroppen, dens signaler og behov, skal kroppen undertrykkes. Begjæret, viljen til kraft og utfoldelse sitter jo i kroppen. Derfor må kroppen undertrykkes for å holde viljen nede (Rom.7.14 og 16).

Kroppens begjæringer skal ikke fullbyrdes (Gal.5.16). Vi blir anbefalt å vende oss bort fra den (2.Kor.5.8). Død eders jordiske lemmer sier Paulus (Kol.3.5). Et annet bilde bruker han ved å oppfordre til å få "korsfestet kjødet med dets lyster og begjæringer" (Gal.5.24).

Vi bør være som avdøde for denne verden, og heller la vår "hu stå til det som er der oppe" (Kol.3.2).

Forklaring

Askese kan gi egenartede psykiske og fysiske opplevelser. ~~Disse er ettertraktes~~ av asketene, som oppfatter dem som religiøse åpenbaringer.

Men denne siden av saken er mindre viktig. Sex-undertrykkelsen skal skaffe kristendommen flere aktive, lydige tilhengere. Paulus sier dette rett ut. Han vil at vi skal være "fri for omsorg". Man skal ikke tenke på kjærlighet eller sex, men bruke tiden til å "tekkes Herren" (1.Kor.7.32-34, jfr. 2.Kor.5.6, jfr.8).

Idealet er lydige redskaper for kristendommen, som lar seg forme etter dens behov (Jfr. 1.Kor 9.20-23).

(Det er interessant å merke seg at autoritære regimer synes å adoptere den kristne kjønnsmoralen. Det viser seg antakelig som et virksomt og nødvendig ledd i undertrykkinga).

"Etter oppstandelsen i Guds evige rike, opphører kjønnslivet" 2) (Mt.22.30).

Det går altså en utviklingslinje fra fri seksualitet før Moses til absolutt avhold i paradiset.

Kirkas kamp tjener med andre ord til å forberede oss til det evige liv. Men det virker som folk er mindre klar til avreise idag enn noen gang før.

1) Gyldendal og Aschehougs store leksikon

2) "Seksuelliv og ekteskap" (Credo forlag -73).

X Men det gamle mennesket

KIRKAS STANDPUNKT TIL ENDEL SEKSUELLE SPØRSMÅL

Prevensjon

De kristne har henvist til 1.mos.38.9 der Gud drepte Onan fordi "han spilte...sæd på jorden". I 1.mos.1.28. befaler Herren: "Vær fruktbare og bli mange". Dette betyr, ifig.. Norges Kristelige Student- og skoleungdomslag, at bruk av prevensjon kan være et uttrykk for "ukristelig egoisme". Bibelens idé om at kvinnen ble skapt formannens skyld (1.kor.11.9), og at hun skal bli frelst gjennom sine barnefødsler (1.tim.2.11-15), har nok også motivert de kristne til å kjempe mot prevensjon.

Onani

Historien om Onan (1.mos.38.9.) står sentralt her også. Like viktige er nok også akvarslene mot seksuell lyst (1.tess.4.5 og 1.tim.5.6.) og Jesu ord om at det er forbudt å "se på noen kvinne for å begjære henne".

Sex utenfor ekteskapet

NT går som sagt prinsipielt inn for sørlikatet (mt.19.12, jfr. 1.kor. 7.8). Men de som ikke kan la være å drive hor, får heller gjøre det innen ekteskapet (1.kor.7.9.). Mens flergifte var i orden i GT-tid (jfr. 5.mos.21.15.), er monogamiet forutsatt som eneste tillatte samlivsform i NT (jfr. 1.tim. 3.2 og 12).

Skilsmisse

NT forbyr skilsmisse (mk. 10.11-12, jfr. mt. 5.32. og 19.6). Forbudet mot skilsmisse er vel en videreføring av forbudet mot sex utenfor ekteskapet, og av NTs generelle sex-fiendtlighet. Det var vel vanskelig for Jesus og Paulus å se forskjell på sex u.e. og skilsmisse med gjengifte.

Homofili

3.mos.18.22. forbryr homofili og kaller det en vederstyggelighet. De homofile skal late livet og deres blod være over dem! (18.29 og 20.13.). De kristne mener at homofili bryter med skaperordningen (jfr. 1.mos.1.27.). NT kaller de homofile for "skammelige lyster" og Skjendselsverk". Ikke bare de homofile, men også de som holder med dem førtjener døden. (rom. 1.26, 27, 32).

Kirketukt

Når man hører om ugifte mødre som blir sjikanert av prestene, så er det kirketukt det drøier seg om. "Kirketukt er de ordninger kirken har for å værne om den rette livsførsel" 1). Kirketukt har siden Paulus' tid vært begrenset til seksuelle spørsmål (stort sett). En som har brutt et av tabuene "skal i vår herre Jesu navn...overgis til Satan" (1.kor.5.4-5). De kristne henviser videre til mt.18.15, som sier: "Tal din bror til rette!". og 1.tim.5.20.: "Den som syns skal du refse så alle hører det, forat også de andre må ha frykt.". 2.joh. brev 9.11 sier: "Hver den som slår inn på avveier - ta ikke imot ham i eders hus, og by ham ikke velkommen".

1) Fakultetslektor Jon Kvalbein i NEK nov.-78.

BIBELENS KVINNESYN

GT

Det 6.bud (2.Mos.20.14) gir en direkte innfallsport til bibelens kvinnesyn. Den korrekte oversettelsen er antagelig slik: "Du skal ikke bryte ekteskapet". "Det 6.bud var på mange måter sett på som et vern ommannens eiendomsrett til sin kone.. Kun kvinnen var forpliktet til absolutt troskap mot mannen, fordi hun var mannens eiendom"¹⁾). Budet gir altså uttrykk for datidens ordning av eiendomsforholdene. Kvinnen stilles på linje medmannens hus, hans okse eller asen, og det som hører ham til (2.Mos.20.17).

En gift kvinne tilhørte ektemannen. En ugift kvinne tilhørte faren. Faren kunne selge døttrene som koner (jfr. 1. Mos.29.18-28), jfr. 2.Mos.22.17). Eller han kunne holde dem ugifte (1.Kor.7.36-38). Jomfruene kunne også forføres (2.Mos.22.16), eller voldtas inn i ekteskapet (5.Mos.22.28-29). En far kunne selve sin datter som trell (også til seksuelt bruk) (2. Mos. 21.7). (Se ellers om pengeverdien: 5.Mos.22.28-29).

Kvinner, barn og fe var et ettertraktet, gudgitt krigsbytte (5.Mos.3.18-19) jfr. Dom. 21.16,20-21). Ikke-jomfruer skal som regel dreper (Dom 21.11). Tas jomfruen til hustru kan hun sørge "en måneds tid" over foreldrene som dreper (5.Mos. 21.10-13).

Kvinnen er allerede i Guds løvs form gjort mindre troverdig enn mannen. Kvinnens ord, løfter og eder kan omstøtes av mannen. Han kan t.o.m. omstøte løfter hun har gitt med ed til Gud (4.Mos. 30).

GT. gir i det hele tatt mange groteske eksempler på de forhold kvinnene måtte leve under. Les f.eks. om hustruen som ble utlevert til mobben (Dom.19.22-30, jfr. 1.Mos.19.8).

Ett pussig forhold som kan nevnes, er budene om "kvinners urenhet". En kvinne som har menstrasjon må man ikke komme nær, før hun er uren. Ikke engang noe hun sitter på, eller er på det hun sitter på, må røres (3.Mos.15.19-30). Hvis kvinner har samleie under menstrasjon, skal begge parter dreper (3.Mos.20.18). Forklaringen ligger i at jødene, og følgelig også Gud, mente at sjelen er i blodet (3.Mos.17.11).

NT

Det nye testamentet følger helt klart opp kvinneundertrykkelsen. Det reaksjonære kvinnesynet blir så sterkt poengtert, at det virker som om bibelskrivere er redde for en utglidning. I alle fall er "Kinder, Küche und Kirche!" slagordet for kvinnene.

Kvinnene skal underordne seg under sine egne menn, som under Herren (Efes. 5.22).jfr. 1.Mos.3.16). De skal underordne seg i alle ting (Efes.5.24). Mannen er kvinnens hode (1.Kor.11.3.). Kvinner skal tie i forsamlinger, før det tillates dem ikke å tale (1.Kor.14.34-35). Kvinner tillates ikke å være lærere (1.Tim.2.12), men skal la seg lære i all stillhet, med all lydighet (2.11). Hun skal ha et undergivenshetstegn på sitt hode (1.kor.11.9-10), og bli frelst gjennom barnefødsler (1.Tim. 2.15, jfr. 5.14).

Begrunnelsen

Førerprinsippet dominerer hele bibelen. Paulus mener også å se underordningsprinsippet i naturen. Det er altså forankret i selve "skaperverket". Både i himmelen og i naturen er det et strengt rangsystem. Derfor må det være slik blandt menneskene også.

Paulus sier at "I hører Kristus til, og Kristus hører Gud til" (1.Kor.3.23). "Alt er underordnet Jesus" (1.Kor.15.27). "Mannen er hustruens hode liksom Kristus er menighetens hode" (Efes.5.22-23, jfr. 1.Kor.11.3). Paulus vil i det hele tatt ikke vite av cérninger som stirr imot førerprinsippet. Det være seg i familien (jfr. barna), i menigheten, eller i samfunnet (jfr. sp. om øvrigheten). Ja, han blir så plaget av kommando-forholdene at han t.o.m. mener at Jesus til slutt skal underlegge seg Gud (1.Kor.15.28).

- 1) "Seksualliv og ekteskap; hva sier bibelen". (Credo forlag -73). Utgitt av Norges kristelige student og skoleungdomslag.

X Wilhælt i

Når enten mannen eller kvinnnen skal underordnes ~~denmannen~~, må det selvsagt bli kvinnnen som underordner seg mannen. NT begrunner det slik: Adam ble skapt først, deretter Eva, og Adam ble ikke dåret, men kvinnnen ble dåret og falt i overtredelse" (1.Tim.2.13-14). Følgen av dette "fallet" var jo at Gud bestemte at mannen skulle råde over kvinnnen (1.Mos.3.16). Dessuten sier Paulus at "Mannen ble heller ikke skapt for kvinnens skyld, men kvinnnen formannens skyld" (1.Kor.11.9). Peter mener at kvinnnen er "det svakere kar". Hennes underdanighet tar seg pent ut, og antas å virke lokkende på ikke-kristne menn. (Peters 1.brev 3.7 og 1.2). Dessuten er det tradisjon (3.5-6).

Jomfruen og sjøgen - bibelens kvinnebilde

"Teologien dannet et mytesystem med på den ene siden den rene og ubesmittede jomfru, og på den andre siden den seksuelt erfarne som den farlige. Hun representerte porten til fortapelsen...Jomfruen derimot, forble ren, og bare den rene kvinnnen kunne gi liv til Guds sønn, frelseren"²⁾.

"Som kvinne oppdratt i en kristen kultur har jeg ikke unngått å erkjenne den selv-forakt vi blir innpodet, og den kvinneangst den fører til hos menn, med madonnaen og sjøgen som ytterpunktene"³⁾.

Den gode hustruen

En brud som ikke er jomfru skal stenes (5.Mos.22.20-21). Kvinnene skal pryde seg med sømmelige klær, i tukt og øre (1.Tim.2.9). De skal være sindige, rene, hulsive, gode, og lydige mot sine egne menn-(Tit.2.4-5). Dette kvinneideallet er utmalt til den rene karikaturen i Ordspr. 31.10-31.

Den dårlige kvinnnen

er uverdig, baktalende, hun drikker, og er ikke tro i alle ting. (Jfr.1.Tim.3.11.) Hun lærer å gå ørkesløs, idet hun farer omkring i huset, og ikke alene ørkesløs, men også med sladder og uvedkommende ting (1.Tim.5.13). Yngre enker svikter Kristus og vil gifte seg igjen (5.11). I husene er det "kvinnfolk som er tyngt av synder og drives av mangehånde lyster" (2.Tim.3.6).

Noen kvinner skaffør seg t.o.m. porno (Esek.16.17 og 23.14-16). Mannen må passe seg for fremmede kvinner (Ordspr.7.4-5). De er ville og kåte (7.11). og lokker med frydefull elskov (7.18).

Trollkvinner

De gamle prestenes tendens til å se på kvinnnen som rotens til alt ondt, viser seg allerede ved at Eva får skylden for at mannen ble kasta ut av paradiset. Dette kvinnesynet ble ført videre, og ut i sin ytterste konsekvens i budet om trollkvinnene. "Trollkvinner skal du ikke la leve" (2.Mos.22.18). Resultatet var at kirkas menn brente mange millioner kvinner på bål som hekser.

2) Bertholdt Grünfeldt

3) Bitten Modal i "En seksualfiendtlig kirke?" (Gyldendal -77)

Barnet - foreldrenes eiendom

I gammeltestamentlig tid hersket mannen uinskrenket over "sitt hus". Barna var enda sterkere undertrykt enn kvinnene, og hadde knapt større rettsbe-skyttelse enn patriarkens "okser og asen" ». For bibelskriverne var det ikke spørsmål om å gi barna muligheter til å utvikle sine egenskaper og evner, gi dem frihet til å utfolde seg, bli selvstendige osv. Bibelen oppfordrer foreldrene til å opprette et terrorregime over barna. For å få barna lydige anbefaler bibelen foreldrene å slå dem: "Tukt din søn så skal han bli deg til glede" (ord. 29.17) "Ris og tukt gir visdom, men en gutt som er overlatt til seg selv, gjør sin mor skam" (29.15). "Tuktens ris driver dårskapen bort fra de unges hjerter" (22.18) "Den som sparar sitt ris, hater sin sønn" (13.24).

I det lengste må man prøve å tukte barna, og ikke drepe dem (19.18). Men er de gjenstridige og ulydige likevel, skal barna føres utenfor byporten og stenes ihjel (5.mos.21.18, 19 og 21 jfr. ord.30.17). Utaknemlige barn som ikke er fornøyde med terrorveldet, og som forbanner foreldrene, skal drepes (2.mos.21.17., 3.mos.20.9, jfr. ord.20.20 og mt.15. 4). Mens foreldre kan slå, og t.o.m. drepe barna sine, så må barna ikke slå foreldrene igjen. Da skal barna "visselig dø", sier Gud (2.mos.21.15.).

Takknelige foreldre kan "gi" bort barna til "Gud", dvs. prestene (l.sam. 2.22, 27 og 28). Som nevnt før kan også faren selge datteren sin som trell (2.mos.21.7), eller sin kone (1.mos.29.18-28, jfr. 2.mos.22.17). Og hvis han vil kan han beholde datteren ugift (1.kor.7.36-38).

Hvis faren var i knipe kunne han slakte barna og øfre dem til Gud (jfr. dom. 11.30, 31, 34 og 39 2.kong.3.26. og 27). Det satte Gud pris på.

Barneidelet

"Hedre din får og din mor", sier det 4.bud (2.mos.20.12). Det gjelder enten foreldrene fortjener det eller ikke. Derimot står det ingenting om at foreldrene skal hedre sine barn. Det må ha vært en utenkelig tanke.

De som følger budet skal leve lenge i landet, står det. Underforstått skal den dø ung som ikke gjør det. Jesus kobler da også budet sammen med trussler om at den som banner far eller mor visselig skal dø (mt.15.9).

Som nevnt er det et absolutt krav fra bibelen at barna skal være lydige. Ulydighet kan t.o.m. straffes med døden (5.mos.21.18, 19 og 21). Barna skal være lydige mot foreldrene i alle ting (koll.3.20).

Sønnene skal dessuten være forstandige og vise, for at foreldrene skal ha glede av det. (ord.10.1, 23.15, 27.11, 17.25, 19.3). Dårskapen driver man som sagt ut av barna med "tuktens ris".

NT

NT fører denne patriarkalske strukturen og tradisjonen videre (jfr. mt.15.4 og koll.3.20). Dette frastøtende systemet som vokste fram for mange tusen år siden blandt de jødiske nomadene, har kristendommen altså opphøyet til et guddommelig system. Dermed ble det den herskende ideologi om barn i nesten 2000 år. Bibelen ble begrunnelse for, og rettferdiggjørelsen av en brutal barneundertrykking.

Hensikten.

Som viist tidligere (bibelens kvinnesyn) ser NT førerprinsippet som en guddommelig ordning (jfr. l.kor.11.3). Anvendt på barna får vi altså "under gud er Jesus, Under Jesus er far, under far er mor, under mor er hushjelpen, under hushjelpen er jeg, under meg er katta"-systemet.

Barneundertrykkelse var og er et viktig maktmiddel for alle undertrykkere. På denne måten betinger og former de lydige og servile voksne. Bibelens barneundertrykkelse har utvilsomt sikret makthaverne og prestene mange lydige tjener. De gamle patriarkene hadde også en klar egeninteresse av å få og dressere barn: De ville ~~væ~~ utnytte dem som "hyrder på marken", og de trengte dem til å forsørge seg i sin alderdom.

Guds grusomhet mot barn.

Guds grusomhet ovenfor barna avspeiler makthavernes og samfunnets råskap. Den viser oss de forholdene barn måtte leve under på den tiden Guds bud om barn ble laget.

Herren hjemsøker, som kjent, foreldrenes misgjerninger på barna, barnebarna, og barnebarnas barn. (2.mos.20.5). Gud drepte alle barn ved å drukne alle dem barna med syndfloden (1.mos.7.17, 22 og 23), og tok livet av alle første-fødte i Egypt (2.mos.12.29). De som ikke holder alle budene vil gud tvinge til å "ete...kjøttet av dine sørner og døtre" (5.mos.28.53, jfr. jer.19.9). Det samme fremgår av 3.mos.26.29, som også vil sende ville dyr som vil røve barna (v.22). Se videre esek.5.9-10, jfr. Åp.2.21 og 23, Klage.4.10 og 2.20 peker på at Gud gjorde alvor av truselen under Jerusalems beleiring: Da kokte og spiste mødrene sine barn. (Det står ikke noe om at Gud også serverte barna stekt)). Små barn skal knuses for foreldrenes øyne (Esaias 13.16). Eksemplene er mange: Gud lar 2 bjørner rive ihjel 42 gutter fordi de erter en voksen (2.kon.2.23-24), og han dreper Jobs barn for å prøve troen hans (Job. 1.18-19). Når Guds folk går til krig skal de drepe alle (5.mos.20.16-17). Både barn og diebarn i tusenvis blir drept på Guds befaling (jfr. 1.sam. 5.13 og josva 6.22).

"Uekte barn"

"Ingen som er født i hor skal få være med i Herrens menighet", sier bibelen (5.mos.23.2). "Trellkvinnens sønn skal ingenlunde arve med den frie kvinnenes sønn" (gal.4.30, jfr. 1.mos.21.10). Kirka har altså stått på trygg bibelsk grunn i sin grusomhet mot barn født utenfor ekteskap.

Inntil sen middelalder var disse barna likestilt med andre her i Norge. Men for å styrke kirkas makt og det kirkelige ekteskapet, ble det innført lover som var fiendtlige overfor "uekte barn". Følgelig ble disse barna og mødrene utstøtt og utsatt for en umenneskelig behandling med stadig hån og forfølgelse. Denne nestekjærligheten varte jo helt opp til vår tid.

Barna og bibelen.

Bibelen går ut fra at foreldre eier barna. Følgelig eier de også tankene deres. Barna må ikke få være barn, men tuktes til fornuft (ord.22.15 og 29.15). Frelsen må også bankes inn i dem (23.1⁴). Iflg. kristendommen er de jo født syndige og onde (jfr. "arvesynden") Salme 51.7 og Rom 5.18

Barna kan og skal inndoktrineres med den bibelske læren (5.mos.6.6 og 7). "La de små barn komme til meg", siterer de kristne (mt.19.13-14). "De som fører én av disse mine små" skal senkes på havets bunn (jfr. mk.9.24). For, klaringen ligger nok i at "den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, han skal ingenlunde komme inn i det" (mk.10.15). For "min tale var ikke med visdoms overtalende ord" (1.kor.2.4, jfr.1.18 og 23). Barna tror jo på alt det foreldrene og de voksne sier er sant. Derimot er det vanskeligere å få voksne til å bli kristne. Det spiller tydeligvis ingen rolle for mange kristne at bibelen, i all sin brutalitet og rystende fornufts- og naturstridighet, kan ha skadelig innvirkning på barnesinnet.

BIBELEN OG ØVRIGHETA

a) Kunnskap

Kunnskap og fornuft er en farlig fiende av all undertrykkelse. Undertrykkelsen forutsetter uvitenhet. I Jobs bok har vi eksempler på det: Han får seg forelagt en mengde spørsmål om naturen (38.kap.). Han kan ikke svare på dem, og erkjenner følgelig sin underlegenhet. Det er Jahve som er Herren (39.35-38). Når det tordnet og lynte ble jødene fortalt at det var Gud som kom for å prøve dem (2.Mos.20.18 og 20).

Allerede på de første sidene i bibelen advares det mot kunnskapens tre (1.Mos.3.6). Nietzsche spør: "Har man egentlig forstått den berømte historien...om Guds fryktelige angst for vitenskapen?". Det er bare én stor fare for prestene, det er vitenskapen. Følgelig er det bare én stor fare for Gud. Da mennesket lærte å spise av kunnskapens tre kom det en forferdelig angst over Gud. "Det er forbi med prester og guder hvis mennesket blir vitenskapelig!"¹⁾.

I myten om Babels tårn kommer undertrykkenes og gudeskikkelsens angst til uttrykk igjen (1.Mos.11.5-8). Herren ble skremt av menneskets evne til å trenge inn på hans tidligere enemarker, og av dets byggende evner.

Iflg. Pred.1.3. har mennesket ikke noen vinning av sitt strev; det er bare tomhet og jag etter vind (1.4). Det er ikke noe nytt under solen (1.9). Derfor er visdom bare jag etter vind (1.17). Det Gud gjør varer evig, intet kan legges til og intet kan trekkes fra (3.14). Hvorledes kan vi skjønne noe? (Ordspr.20.24.). Dessuten er Herren lite begeistret for visdom. Han driver de vise tilbake, og gjør deres visdom til dårskap (Esaias 44.24-25). Kristendommen holder ikke for vitenskapen, men Herren vil ødelegge deres visdom (1.Kor.1.18-19).

~~Derfor sier Paulus: Vi river ned tankebygningene og alt som er stort og stolt, som retiser seg mot Kunnskapen om Gud. Og vi tar hver tanke til fange under lykighet mot Kristus~~
2.Kor 10.47

b) Fatalisme og selvoppgivelse

Mennesket tenker, men Herren styrer det hele (Ordspr.16.9). Mennesket råder ikke selv for sin vei, det står ikke til vandringsmannen å styre sin gang (Jerem.10.23). Dersom Herren ikke bygger huset, arbeider de forgjeves som bygger på det (Salme 127.1). Det er Herren som gir lykken og skaper ulykken (Esaias 45.7). ~~Ikke en spurr faller til jorden uten at Herren vil det (Joh.10.29)~~
Man kan verken lite på sin egen evne og styrke, eller stole på andre mennesker: "Hold da opp med å stole på mennesket i hvis nese det bare er pust! Hvad er han å akte for?" (Esaias 2.22.). "Vokt eder for hver sin venn, og stol ikke på noen bror" (Jerem.9.4). "Forbannet er den mann som setter sin lit til mennesker" (Jerem. 17.5.). Men den som stoler på Gud er alltid sikker (Salme 91).

c) Øvrigheta

Med undertrykkelsen av kvinnnen, barnet, kroppen, seksualiteten, kunnskapen og utviklingen av en fatalistisk livsholdning, skulle forholdene ligge bra til rette for øvrigheta, inkludert presteskapskapet og deres Gud.

Det finnes ikke noen øvrighet som ikke er av Gud, men de som er, er innsatt av Gud (Rom.13.1). Den som setter seg opp mot øvrigheta, står Guds ordning imot, og skal få sin dom (13.2). Man betaler jo nettopp skatt fordi øvrigheta er Guds tjenere og tar vare på dette (13.6). "Gi keiseren hva keiserens er, og Gud hva Guds er", sier Jesus (Mt.22.21). Ble du kalt som trell, da gjør deg ingen sorg av det (1.Kor. 7.21). Tjenere skal tekkes sine herrer, og ikke si dem imot (Tit.2.9). Tjenere skal være sine herrer undergitt i all frykt, ikke bare de gode og rimelige, men også de vrangle! (Peter 2.18). Ikke engang i dine tanker må du banne kongen, eller den rike (Pred.10.20). Hvis du ser rett og rettferdighet undertrykkes i landet så undre deg ikke over den ting (Pred.5.7). Tjenere skal være lydige i sine hjerterens enfold, som mot Kristus (Efes.6.5). Se også Jsh.12.8 og 1.Tim 6:1

To andre bud som også kan brukes til å holde folk nede: Dere skal ikke "sette dere mot den som er ond mot dere; men om noen slår deg på ditt høyre kinn, da vend også det andre til ham" (Mt.6.39). Det andre er: "Samle dere ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer..." (Mt.6.19). Begge budene kan være uttrykk for en fin livsvisdom, for alle mennesker. Men i hendene på religiøse og sosiale undertrykkere er de farlige. Det viser hvor dobbeltbunnet og farlig kristendommen egentlig er.

BIBELENS GUD ER IKKE NOE HØYERESTÅENDE VESEN

"Gud er god" sier de kristne. "Gud er kjærlighet". "Gud er fred og glede". Disse utsagnene passer heller dårlig på bibelens gud. Han er uttalt hevngjerrig, brutal og rå - kort sagt primitiv.

"Herren heter nidkjær, en nidkjær Gud er han" (2. Mos. 34.14.) "...en hevner er Herren, og full av harme...en som gjemmer på vrede mot sine fiender" (Nahum. 1.2). "...som gjensøker fedres misgjerninger på dem i tredje og på dem i fjerde ledd" (2. Mos. 20.5)

Det er et utall eksempler på dette i bibelen: Herrens humørkurve var vel på det laveste da han sendte syndfloden over menneskene. "Og han utryddet hvert liv som var på jorden, både mennesker og fe (1. Mos. 7.22-23). I Sodoma og Gomorra lot Herren det regne med ild og svovel, og alle som boede i byene ble drept (1. Mos. 19.24-25). En mann som samlet ved på sabatten ble stenet (4. mos. 15.32-36). Den lykkelige og gudfryktige kongen Ussias ble gjort spedalsk førdi han ofret røkelse (2. Krøn. 26.4, 16, 20-21). 42 smågutter som erter en skaliet mann blir revet ihjel av bjørner (2. Kong. 2.23-24). Jødene dristet seg til å "knurre" mot Moses, og Gud drepte 14 700 av dem (4. Mos. 16.41-49). Kong David tellet folket. Derfor drepte Herren 70 000 uskyldige med en pest (1. Krøn. 21.2, 7-14, jfr. 4. Mos. 1.1-2). Gud drepte alle førstefødte i Egypt (2. Mos. 12.29-30).

Den bibelske gud er en krigsgud.

På skolen har alle hørt at den gamle norrøne religion var en kriſſreligion. ~~E~~ Alle er oppmerksom på at bibelens Gud også er en barbarisk krigsgud "Gud" befalte f.eks. jødene å angripe Palestina, drive innbyggerne ut eller drepe dem, og ta landet i eie (4. Mos. 35.50-53). Det ble gjort (også i 1947-67). Når jødene erobret en ny by i "det levede land" skulle alle drepes: "der skal du ikke la noe som drar ånde leve" (5. Mos. 20.16, jfr. 7.23-24) (Jfr. Deir Yassin i 1948). Det presiseres klart at det ikke skal vises nåde (5. Mos. 7.1-2, 16). "Drep både mann og kvinne, både barn og diebarn" (1. Sam. 15.3.).

Disse budene var "guds utvalgte folk" ganske flinke til å følge. "Vi slo menn, kvinner og barn og alt hans folk ihjel", er en gjennomgangsmelodi (Jfr. 5. Mos. 2.15, 21-23, 31-34, 3. kap. 5-7, 18-19). Men det hørte de syndet og lot noen leve. Da ble Moses rasende (4. Mos. 31.14-17). Englene ble vrede (jfr. Dom. 2.1-4). Gud ble sint og kunne ikke godta det (1. Sam. 15.2, 3, 8-11), ^{8 og 9}

Ellers kjenner alle fortellingen om Jeriko. En guds hore slipper soldater inn i byen (Josva 6.17), slik at de kan drepe alle som bor i den (6.2, 21, 24). I Ai ble 12 000 innbyggere drept på Herrens befaling (Josva 8.1-2, 24-30). Myrderiene er uten ende og Herren krever stadig nye massenedslaktinger. (Josva 10.8, 10-11, 16-40). En sinnessyk englebebudet gudssent sønn dreper 1 000 mennesker med et kjeveben (Dom. 13.5 og 15.16 jfr. v. 4, 5 og 8). I Besek blir 10 000 mennesker myrdet (Dom 1.2 og 4). Et annet sted blir 120 000 utryddet (Dom 8.10). I denne Guds hellige krig dreper David 22 000 et sted, og 18 000 et annet sted (2. Sam. 8.1-2, 5, 13). Så dreper han over 40 000 (10.8). Englene myrder også: Herrens engel gikk ut og slo 185 000 ihjel (2. Kong. 19.35).

Ideologi

Vi ser her hvordan makthaverne skaper den gudsforestilling de trenger. Når Moses og jødekongene vil gå til krig, trenger de en krigsideologi. For å mobilisere folket trenger de et tankesystem, en religion som sier "gå til krig", "vi har rett", "vår krig er hellig", "gud er med oss". Så skaper de en krigsreligion, og Gud blir en krigsgud, skapt i kongens bilde. (Den norrøne religionen utviklet seg også til en krigsreligion, pga. det daværende befolkningsoverskuddet i Norden).

Makthaverne og prestene er også redd for sin makt innad. For å gi budene autoritet påstår de at de har dem fra Gud. Derfor lar de også "Herren" true med de farligste straffedommer hvis ikke alle budene blir fulgt. Alt fra brennende feber over pest til sinnssykdom skal han slå oss med. Vi skal til og med bli tvang til å ete våre egne barn om vi ikke følger Herrens bud (3.Mos.26.14-32, 5.Mos.28.20-35). I dag vet de fleste at sykdommen har naturlige årsaker. Derfor er det dommedags-trusslene og helveteslæren som skremmer flest mennesker inn i kristendommen.

Dommedag

"Skrik og jamre eder! For Herrens dag er nær, den kommer som en ødeleggelse fra den allmektige" (Es.24, jfr. 65 & 66.15-17, Jer.13.14, 15.2-3, 16.3-4). "De som Herren dreper på den dag skal ligge fra Jordens ene ende til den andre" (Jerem. 25.31-32, Esek.5.8-12, Sefanis 1.17)

NT og dommedag: Jesus sier: "Sannelig sier jeg dere; det skal gå Sodoma og Gomorra langt tåleligere på dommens dag enn denne by" (Mt.10.15). "Jeg er ikke kommet for å sende fred, men sverd" (Mt.10.34-37). De som ikke vil ha Jesus som konge skal hugges ned (Lk. 19.27). Han skal sende en ny syndflod, og han skal la det regne med ild og svovel (Lk. 17.26-30). Jesus skal åpenbares fra himmelem "med luende ild når han tar hevn" (2.Tess.1.7-9).

Helveteslæren

Jesus oppfordrer oss til å frykte for "han som kan ødelegge både sjel og legeme i helvete" (Mt.10.28, jfr. Lk.12.4-5). Det skal det være mørke, gråt, og tenders gnidsel (Mt.22.13-14). Det er en evig fortapelse (2.Tess.1.9), og en evig pine (Mt.25.41,46). Vi blir kastet i ildsjøen (Joh 20.15). "Menreskesønnen skal utsende sine engler, og de skal sanke ut av hans rike det som volder anstøt, og de skal kaste dem i ildovnen... Da skal de rettferdige skinne som solen i sin faders rike" (Mt.13.40-43).

Blandingen av trussler og løfter lammende på mange. Det er en kjent psykopatisk hersketeknikk som bl.a. Hitler benyttet med stort hell. Å lokke med paradiset og skremme med helvete, har også vist seg virkningsfullt til å skaffe kristendommen oppslutning. Det skal ikke mer til for å overbevise et barn, et svakt menneske, en syk eller døende. Det utnyttes i kristendommen og av de kristne den dag i dag.